

La Catalunya del demà: cap als 10 milions

El primer argument és que Catalunya ha sigut sempre terra de pas i la seva ciutadania s'ha configurat de diferents fornades d'immigrants que, com a terra de pas, s'han establert en aquest país. Un dia llunyà l'historiador Miquel Tarradell, parlant amb el meu pare, deia que es penedia sobretot d'una cosa que va escriure de jove, havia escrit un article en què parlava dels catalans com a raça (no recordo si va dir raça o un altre nom equivalent) perquè deia que la ciutadania de Catalunya havia estat sempre mutant degut a les diferents migracions que hi havia hagut i que la seva afirmació sobre l'existència d'una «raça catalana» era la més gran falsedat que mai havia escrit, només atribuïble a una lleugeresa de joventut. El segon argument el manllevo del sempre interessant bloc Progrés global que firma Francesc Trillas. Diu que ja el 1935, l'estadístic català Josep A. Vandellós va escriure el llibre Catalunya, poble decadent, on defensava arguments semblants als d'Orriols, deia que estava molt preocupat perquè entre 1921 i 1930 havien arribat 322.000 immigrants a una Catalunya que no arribava als 3 milions d'habitants i deia témer que Catalunya amb aquest alt grau d'immigració patís una gran degradació moral i cultural i, entre altres coses, plantejava que veia amenaçada la mateixa pervivència de la llengua catalana. I Francesc Trillas continua en el bloc «afortunadament el catalanisme no va evolucionar d'acord amb les tesis de Vandellós» ni les dades confirmen els seus temors, afegeixo jo. Ni Catalunya va ser ni és decadent ni la llengua es veu amenaçada. El 1976, durant la transició, Pujol va publicar La immigració, problema i esperança de Catalunya, on deia que «és català tot aquell que viu i treballa a Catalunya» i deixava clar que l'objectiu era la integració dels immigrants amb alguns serrells no massa favorables als immigrants, sobretot els andalusos. També Paco Candel, militant del PSUC, va escriure el celebrat llibre Els altres catalans (el nom «altres catalans» va fer història) que va rebre els elogis de tothom, també de Pujol. Cap d'ells s'enganyava defensant una cosa que sí defensa Orriols (i els de Vox) com a postulat: hem de parar la immigració. Després va venir el procés que va voler integrar per la via ràpida i va marginar els immigrants però això ja ho hem tractat en altres ocasions. El tercer argument és de realisme. En el món global es fa impossible parar la immigració, com és impossible parar el turisme, és una realitat amb la qual hem de conviure i que, com a màxim, podem regular-la si ens posem d'acord com a societat. A més, la realitat és que nosaltres sols, els que tenim avui la nacionalitat espanyola i residim a Catalunya (o Espanya), no som capaços de cobrir les necessitats de mà d'obra de la nostra economia, necessitem la immigració. Als voltants de Ripoll hi ha moltes indústries càrnies que necessiten mà d'obra que no cobreixen amb els nadius i el nostre camp necessita mà d'obra que sols cobreixen temporers, per posar exemples ben coneguts. La gent dels pobles accepten que treballin però quan volen viure als voltants dels llocs de treball aleshores alguns se senten «escandalitzats» com deia Orriols de quan agafava el tren. El poble de Catalunya és avui un gran poble, amb un dinamisme cultural i econòmic envejable, és un lloc on la gent viu força bé, només hauríem de ser capaços de planificar col·lectivament l'erradicació de la pobresa i les desigualtats, de fer ciutats cohesionades socialment per poder avançar. Per cert, les dades ens diuen que la llengua catalana té un bon nivell de parla i de comprensió (un 80% dels ciutadans de Catalunya sap parlar-la i un 93%, l'entén) i, per tant, el seu futur està assegurat. I acabo amb dues notícies positives per als que creiem que sols es poden resoldre els problemes fent projectes consensuats. La primera és el pacte per l'habitatge firmat per l'estat i les CCAA encara que les del PP, tot i firmar-lo, diuen que recorreran algunes coses perquè envaeix competències de les CCAA. L'altre és el pacte pressupostari entre PSC, ERC i els Comuns que permetrà tenir pressupostos a Catalunya i acabar la legislatura, és una bona notícia que ha permès consensuar projectes de futur i consolidar l'estat del benestar a casa nostra.